

Речъта му, него самъ преди да разбержтъ,
мнозина въ Каменградъ на подбивъ го подбраха,
и прекоросаха Мъдрителъ сиромаша . . .
Той всичко знаеше, самичккъ непознатъ
освентъ на двоица отъ целий Каменградъ,
че другареше ^Vтяхъ отъ край: Маринъ Белина
и смърщений Хъшлакъ. Нито веднъжъ не зина
Хъшлака някому да каже отъ това
що беше чулъ; за туй пъкъ градската мълва
Белина хранеше до ситостъ съ разправию —
но малко вярваха на него. Дивотии
Белина пръвъ ли пътъ дърдори! . . . И така,
макаръ че знаяхъ премного, до сега
Мъдрителя си пакъ за всичките остава
незнаенъ, неразбранъ . . . Во Каменградъ управа,
отъ две години насамъ, той градския сахатъ —
скритъ горе въ кулата, високо и на хладъ,
или на припека предъ вратнята изегнатъ,
или на мостътъ на пармаците облегатъ
и вслушанъ въ ромонътъ на Луда-Яна. Дни,
редели някога минаваха — страни
отъ хора, нийде се той изъ града не мярва
а тамъ си въ кулата все работа намярва
и току счуе се изъ полунощний мракъ,
плачъ на цигулка тамъ, ту глухъ, ту спрепнатъ пакъ,
и плачъ и стонъ въ гърди отъ скърби прималели
за младостъ и животъ и дни не отмилили,
макаръ безрадостни, но все пакъ мили . . . Гледъ
впилъ во Войводата, намести се отпредъ
по турски той сега и дума безъ да чака
отъ някого, почна по свойски тъй:

— „Хъшлака

грехътъ му да бере, че тука ме при вазъ
докара. Спомнихъ си за миналото азъ,
и ако дойдохъ — той го знае — да ви видя,
то дойдохъ че, по менъ, за вазъ ми се посвидя . . .